

CHẤP NHẬN CHẾT LÚC ƯỚC MUỐN SỐNG

... **Isabell Zachert** là nữ sinh trung học vui tươi duyên dáng và tràn đầy sức sống. Cô may mắn sinh ra trong một gia đình Công Giáo người Đức hiệp nhất và hạnh phúc. Isabell có anh cả tên Christian 19 tuổi và em trai Matthias 14 tuổi. Ông bà Zachert là bậc cha mẹ biết yêu thương chăm sóc con cái.

Một ngày trong tháng 11 năm 1991 Isabell bất ngờ bị cúm. Mọi người trong gia đình tưởng rằng đây chỉ là cơn cảm cúm nhẹ. Nào ngờ bệnh trở nặng và Isabell được đưa vào nhà thương. Bác sĩ khám phá ra dấu hiệu của chứng bệnh ung thư máu đang đến hồi trầm trọng. Thế là cuộc chạy đua với tử thần khởi đầu. Dĩ nhiên nhân vật chính là Isabell, cô nữ sinh xinh đẹp **15 xuân xanh**. Bên cạnh cô là toàn thể gia đình, các bác sĩ, y tá và bạn bè cùng lớp.

Isabell được bác sĩ thông báo cho biết tính chất nghiêm trọng của cơn bệnh. Tuy nhiên bác sĩ không quên nhấn mạnh:

- Chứng bệnh có dấu hiệu như thế nhưng chúng ta không có quyền buông tay đầu hàng hay thất vọng. Trái lại, chúng ta phải can đảm chiến đấu và hy vọng vào một phép lạ có thể xảy ra.

Isabell can đảm và kiên trì chịu đựng mọi phương thức chữa trị, thật mệt mỏi và đau đớn. Lòng yêu đời cộng với tính tình tươi vui khiến Isabell chấp nhận tất cả.

Trong thời gian nghỉ học để chữa bệnh, Isabell vẫn tiếp tục giữ liên lạc với các bạn thân. Cô viết cho bạn gái:

Doris thân mến.

Mình cảm thấy thật yếu nhược trong lúc này. Cuộc chữa trị rất là cam go, gắt gao. Dầu vậy, những cơn đau vẫn không giảm bớt. Mình sợ phải chết như thế này. Thật là hãi hùng. Đôi lúc mình bị nghẹt thở. Nhiều lúc khác thì mình không thể nào cử động được. Nhưng mình lại hết sức muốn sống và ham sống.

Mấy ngày sau Isabell nhận thư trả lời của bạn hiền. Doris viết:

Isabell thương mến.

Trong một bức thư của thánh Phaolô tông đồ có đoạn viết rằng: "Không gì, kể cả sự sống, sự chết, cũng như không một quyền lực nào có thể tách lìa chúng ta ra khỏi Tình Yêu của Chúa". THIÊN CHÚA luôn luôn ở cùng bạn. Chính Ngài ban cho bạn sức mạnh chiến thắng sự sợ hãi. Mình nhớ bạn và cầu nguyện cho bạn luôn.

Đúng một năm sau ngày khám phá ra cơn bệnh hiểm nghèo và theo những phương thức chữa trị cam go, chứng bệnh vẫn không thuyên giảm. Ngày 12 tháng 11, Isabell viết trong nhật ký:

- Mình vẫn nuôi hy vọng được phép lạ khỏi bệnh. Bởi vì, thật là buồn biết bao nếu mình nhận quà Giáng Sinh rồi lại phải chết ngay sau đó. Có thể, nếu mình vận dụng mọi ý chí và gặp phương thức chữa trị thích hợp thì may ra mình sẽ khỏi bệnh chẳng?

Các bác sĩ và cha mẹ của Isabell thấy rõ họ đang đối đầu với chứng bệnh hiểm nghèo, không phương thế trị liệu và không lối thoát. Một ngày, bác sĩ Kern đến phòng bệnh nhân. Isabell cất tiếng hỏi bác sĩ trước:

- Bệnh tình của cháu ra sao rồi?

Bác sĩ trả lời:

- Không tốt! Cơn bệnh vẫn tiếp tục tàn phá!

Isabell nói:

- Điều đó có nghĩa là các phương thức chữa trị không mang lại cho cháu hiệu quả nào phải không?

Bác sĩ Bern lặng lẽ đáp:

- Phải!

Isabell điềm nhiên nói:

- Cháu không muốn theo bất cứ phương thức chữa trị nào nữa. Cháu xin phó thác mọi sự trong tay Chúa.

Câu nói rõ ràng và dứt khoát. Isabell bày tỏ cùng vị bác sĩ đã tận tâm chữa trị cho cô:

- Cháu muốn ra đi cách êm ái, không đau đớn, hầu tránh cho gia đình cháu mọi nỗi khổ tâm.

Vài ngày trước khi chết, Isabell tâm sự với em trai Matthias:

- Nếu có thể được thì ở trường học em mô tả cái chết của chị. Có lẽ nhà trường sẽ tổ chức một buổi lễ nhỏ tưởng niệm chị. Chị sẽ hạnh diện về em nếu em nói với mọi người về giờ sau cùng của chị.

Isabell bày tỏ những nguyện ước sau cùng với mẹ:

- Xin mẹ mặc cho con chiếc áo màu trắng. Rồi xin mẹ đặt xác con để những ai muốn đến viếng đều có thể trông thấy mặt con.

Thánh lễ an táng diễn ra nơi trường học của Isabell. Cuối Thánh Lễ, Matthias nói mấy lời như sau:

- Chị con nói với con là đừng sợ chết. Chị con thâm tín sâu xa rằng một ngày kia chị con sẽ được gặp lại mọi người. Sáng ngày 17 tháng 11 năm 1992, chị Isabell an bình từ biệt chúng con. Như người được giải thoát, chị con sung sướng ra đi về Thiên Đàng.

... "Người công chính dù có chết non, cũng vẫn được an nghỉ. Vì tuổi thọ đáng kính, không phải bởi sống lâu, cũng không do số tuổi. Đối với con người, sự khôn ngoan còn quý hơn tóc bạc, sống không tì ố đã là sống thọ. Người công chính đẹp lòng THIÊN CHÚA, nên được THIÊN CHÚA yêu thương. Vì họ sống giữa những kẻ tội lỗi, nên được THIÊN CHÚA dời đi nơi khác. THIÊN CHÚA đã cất họ đi, kéo trí khôn họ bị thói gian ác biến đổi, hay tâm hồn họ bị tật xảo trá phỉnh lừa. Vì sức mê hoặc của sự ác làm lu mờ sự thiện, và dục vọng quay cuồng biến đổi tâm hồn chất phác. Người công chính nên hoàn thiện chỉ trong một thời gian ngắn, thì kể như đã hoàn tất một sự nghiệp lâu dài" (Sách Khôn Ngoan 4, 7-13).

(*"Reader's Digest SÉLECTION, 8/1994, trang 64-69*)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt